

'Smiley', de Guillem Clua, al Kursaal

La data serà el 31 d'octubre.

CRÀ•TICA-TEATRE. "Smiley" es va estrenar el 2012 a la Sala Flyhard i ben aviat va saltar a l'Espai Lliure, la sala petita del Teatre Lliure de Montjuïc. Després, encabat de superar la data de cloenda programada (28 d'abril), va saltar a la Sala 2 del Club Capitol. No sabem si us suggereixen alguna cosa, aquests canvis d'espai.

Normal

0

21

false

false

false

Guillem Clua, el seu autor, és també el responsable d'obres com *Invisibles*, *Mort a Venècia*, *Marburg* o *La terra promesa* i, explica, sota el subtítol "una història d'amor", que *Smiley* és una comèdia romàntica en què l'únic que tenen en comú els dos protagonistes "és que són dos homes i que s'han enamorat". Certament, l'argument d' *Smiley* reposa sobre el desengany amorós de l'Àlex, que de seguida coneix, per error telefònic, en Bruno. L'Àlex és l'arquetip de noi cultivat al gimnàs i en Bruno, en canvi, un expert cinèfil interessat en temes menys superficials. Ambdós són, doncs, força diferents. Però s'enamoren.

Aida Pallarès comentà a Núvol (<http://www.nuvol.com/critica/el-nostre-bar-guillem-clua-smiley-sala-flyhard/>) que l'obra -representada per la modernitat de l'emoticona que li dóna títol- destaca per la seva "senzillesa, honestat i sinceritat". *Smiley* és una obra que dins el seu gènere funciona. És una obra que no remou el moment actual, no carrega de manera punyent ni de cap altra contra la problemàtica d'ara; és una comèdia lleugera que no va més enllà de la trama amorosa. Tot i això, en tant que presenta dos personatges homosexuals, va més enllà del tòpic i incideix en el tema polèmic del món gai (sí, encara, malgrat tot). Però això no exclou que els conflictes dels protagonistes puguin esdevenir universals i que l'espectador heterosexual no se senti exclòs de la peça en cap moment: n'és una prova la gran diversitat de públic que ha anat a veure l'obra.

El repartiment és adequat, ja que tant l'Àlex (Ramon Pujol) com en Bruno (Albert Triola) donen vida amb eficiència a cadascun dels seus personatges. Cal, però, destacar la destresa de Triola, que, amb una gran rapidesa, és capaç d'encarnar una àmplia varietat de personatges, talment un Frègoli contemporani, però amb un component més reduït de caracterització física.

Pel que fa a l'escenografia, és representativa en gran part dels espais on transcorre l'acció. És coberta de manera intel·ligent i senzilla, ben econòmica, com el desplegament de personalitats de Triola, còmic i divertit, i alhora motiu que esperona la imaginació de l'espectador.

Un altre aspecte remarcable és el fet que Clua doti tot l'entramat de l'obra al voltant del correlat de *La fiera de mi niña* (sí, en l'obra es diu en castellà), pel·lícula protagonitzada per Cary Grant. La inclusió no és gratuïta, sinó que es materialitza en el moment en què el Bruno regala la pel·lícula a l'Àlex, i perquè la relació dels dos protagonitzen presenten ressonàncies de l'esquema de la història del film.

No se'ns han escapat, però, certs errors lingüístics que serien del tot evitables quant a la versemblança que l'obra vol donar (sense oblidar les limitacions de realitat que té una comèdia romàntica de tall pel·liculesc). Així, es van sentir coses com "caracters" en lloc de "caràcters", "cinc i mitja" en lloc de "dos quarts de sis", "et miren per sobre l'hombró", "caler" en comptes de "caldre". I en canvi, en d'altres ocasions, els personatges (l'Àlex, fins i tot, molt col·loquial a l'hora de parlar), poden fer servir verbs com "visualitzava" en comptes de "veia" que, ni que sigui per contrast amb les altres fórmules, desarticulen l'efecte de realitat que es vol aconseguir i trenquen la suspensió del judici.

L'obra, de noranta minuts de durada, esdevé pesada en algunes ocasions, sobretot en dues: en primer lloc, en el monòleg inicial de l'Àlex, que actua com a substitut verbal dels fets. En segon lloc, les pauses en què els personatges abandonen la seva condició de personatges i s'aventuren a aclarir a l'espectador, tot sortint de l'obra, el significat o la funció d'alguns dels termes del món gai que acaben d'aparèixer en escena. Aquest recurs resulta molt divertit i sorprenent, però es repeteix massa. Suposem que tot plegat és degut al fet que Clua va allargar la primera versió de l'obra, finalista del torneig de dramatúrgia del Temporada Alta.

De la mateixa manera, la música de discoteca que, a criteri de direcció, amenitza la sala abans

de la funció, és totalment sobrera, molesta: massa decibels. No és una bona presa de contacte.

Això és, d' *Smiley* , allò bo i allò que no ho és, al nostre entendre. Amb tot, però, val la pena. Per distreure's una estona.

Ramon Pujol i Albert Triola, protagonistes d'"Smiley"

st1:.*{behavior:url(#ieooui) }

```
/* Style Definitions */
table.MsoNormalTable
{mso-style-name:"Tabla normal";
mso-tstyle-rowband-size:0;
mso-tstyle-colband-size:0;
mso-style-noshow:yes;
mso-style-parent:"";
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;
mso-para-margin:0cm;
mso-para-margin-bottom:.0001pt;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:10.0pt;
font-family:"Times New Roman";
mso-ansi-language:#0400;
mso-fareast-language:#0400;
mso-bidi-language:#0400;}
```